

Arrest

nr. 322 188 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Eric MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de bevoegde lidstaat van 12 februari 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Eric MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart op 28 juni 2002 geboren te zijn te El Mina (Mauretanië) en verklaart eveneens de Mauritaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoekende partij betreedt het Belgisch grondgebied en dient op 12 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Uit het onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekende partij op 14 augustus 2024 genomen werden in Spanje. Op dat moment diende verzoekende partij immers een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 18 september 2024 wordt verzoekende partij gehoord door de diensten van verwerende partij.

1.5. De Belgische autoriteiten richtten op 19 september 2024 dan ook een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten. Deze antwoorden op 24 september 2024 dat zij bij toepassing van artikel 18, lid 1, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met het voorliggende verzoek tot terugname.

1.6. Op 9 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verwerende partij besluit in deze beslissing dat niet België, maar Spanje de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij te behandelen. Deze beslissing wordt op 10 oktober 2024 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.7. Verzoekende partij dient op 7 november 2024 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in.

1.8. Op 26 november 2024 wordt verzoekende partij gehoord door een ICAM-coach.

1.9. Op 4 december 2024 wordt verzoekende partij uitgenodigd om zich aan te bieden voor de organisatie van haar reis naar Spanje. Verzoekende partij biedt zich op deze datum niet aan.

1.10. Bij aangetekend schrijven van 14 januari 2025 wordt verzoekende partij er van ingelicht dat de termijn voor de zogenaamde Dublin-overdracht verlengd wordt.

1.11. Op 31 januari 2025 wordt opnieuw met verzoekende partij gesproken in het kader van de terugkeer naar Spanje. Verzoekende partij herhaalt niet vrijwillig te willen meewerken aan deze overdracht.

1.12. Op 10 februari 2024 neemt de gemachtigde van de alsdan bevoegde minister een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“ BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

(...)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Spanje, op basis van het Dublinakkoord van 24.09.2024, uit te voeren. De overdrachtstermijn van de Dublintransfer werd op 14.01.2025 verlengd tot 18 maanden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 10.10.2024, met een termijn van 10 dagen.

Op 07.11.2024 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Spanje wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 09.10.2024.

Betrokkene werd op 31.01.2025 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Spanje een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 31.01.2025 dat hij enkel wat buikpijn heeft, maar geen ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 09.10.2024.

Betrokkene bracht in zijn hoorrecht van 31.01.2025 geen nieuwe elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

2° De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten. Zo is hij bij de Spaanse autoriteiten gekend als O(...) S(...) geboren op (...).

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 26.11.2024 en 31.01.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 09.10.2024 die hem betekend werd op 10.10.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Ten aanzien van de beslissing tot vasthouding

2.1. De bestreden beslissing houdt eveneens een aspect van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. In zoverre verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is dan ook niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Zij bevindt zich immers op heden in het zogenaamde Gesloten centrum voor illegalen te Vottem. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt logischerwijze ook niet betwist door de verwerende partij waardoor aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan is.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1 In navolging van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In dit kader voert verzoekende partij een enig middel aan waarin zij meent dat er sprake is van de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna het Handvest), van de artikelen 3.2, 5.6, 17, 18(1)d, en 22 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of

een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna Dublin III-verordening), van de artikelen 51/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van non-refoulement. Verzoekende partij is ook van mening dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout gemaakt heeft bij het beoordelen van haar situatie.

Verzoekende partij vangt eerst aan met een theoretische uiteenzetting in verband met volgens haar geschonden bepalingen. Vervolgens gaat ze in op de situatie in Spanje, daarbij meent zij met verwijzing naar allerhande algemene gegevens dat er sprake zou zijn van algemene tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Spanje. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat verwerende partij op de hoogte is van de beroepsprocedure die zij instelde tegen de eerdere bijlage 26quater en dat deze partij de uitkomst van deze procedure niet wil afwachten. Dit zou een poging zijn om verzoekende partij de toegang te ontfangen van haar wettelijke en normale toegang tot de rechter. Zich laten vertegenwoordigen in de verdere loop van de procedure zou niet evident zijn en als er nood zou zijn aan verdediging, zou dit wel degelijk moeilijker zijn. Een beoordeling ten gronde zou hierdoor bemoeilijkt worden. Verzoekende partij wijst nog op het verschil in procedure bij voorlopige maatregelen en de procedure ten gronde. Verzoekende partij beweert niet opnieuw gehoord te zijn en in afwachting van de annulatie zou een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gerechtvaardigd zijn. De raadsman van verzoekende partij zou vernomen hebben dat zij wel degelijk psychologisch erg zwak zou zijn en bijstand nodig zou hebben.

3.2.2. Verzoekende partij kan zich niet nuttig beroepen op een schending van de artikelen 3.2, 16, 17 en 18(1)d van de Dublin III-verordening. Deze artikelen kunnen dienstig ingeroepen worden in het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) waarin bepaald wordt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing is de verwijderingsmaatregel die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat regelt, maar die geen uitstaans heeft met de bepalingen die de verantwoordelijkheid van de lidstaten regelen. Overigens werd de beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26quater) helemaal niet gebaseerd op artikel 18(1)d, doch wel op artikel 18(1)b van voormelde verordening.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlage 26quater en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Spanje.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.4. Waar verzoekende partij beweert dat haar het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd, wijst de Raad erop dat het feit dat zij tegen de bijlage 26quater van 9 oktober 2024, ter kennis gebracht op 10 oktober 2024, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring ingediend heeft, niet betekent dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van een gedwongen verwijderingsmaatregel.

Uit de kennisgeving van de bijlage 26quater blijkt duidelijk dat verzoekende partij er attent op werd gemaakt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan ingeleid worden bij het imminent worden van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij er tevens ook werd op gewezen dat vanaf een tweede verwijderingsmaatregel de termijn tot het instellen van dergelijk beroep vijf dagen bedraagt.

Verzoekende partij heeft eveneens, en naast de huidige vordering, een procedure bij voorlopige maatregelen ingeleid tegen de eerder afgeleverde bijlage 26quater. Verzoekende partij heeft een verzoekschrift ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 9 oktober 2024. Deze vordering tot het horen bevelen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te bevelen tegen deze beslissing werd bij arrest van 19 februari 2025 in het dossier met rolnummer 326 961 en arrestnummer 322 011 verworpen. Er zijn geen gegevens voorhanden waardoor gesteld kan worden dat verzoekende partij haar recht op een effectief rechtsmiddel niet heeft kunnen uitoefenen. De huidige vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de op heden voorliggende bestreden beslissing dient dan ook in dit licht gezien te worden zeker nu verzoekende partij bevestigt dat haar vordering een dergelijke vordering is.

3.2.5. In tegenstelling tot wat zij beweert, werd verzoekende partij overigens voor het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk opnieuw gehoord en uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat dit gebeurde in het Frans -een taal die verzoekende partij machtig is- en uit dezelfde stukken blijkt dat verzoekende partij op een degelijke wijze ondervraagd werd en duidelijk en met kennis van zaken geantwoord heeft op dit gehoor. Bij dit gehoor kon verzoekende partij opnieuw wijzen op mogelijke elementen ten aanzien van haar gezondheid, haar gezinsleven en artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er op dat verzoekende partij overigens herhaaldelijk gehoord werd en dat haar verklaringen steeds in lijn liggen met elkaar.

Op basis van voormeld gehoor wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd:

“De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 09.10.2024. Betrokkene werd op 31.01.2025 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Spanje een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 31.01.2025 dat hij enkel wat buikpijn heeft, maar geen ziekte die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting haalt verzoekende partij elementen aan waarmee geen rekening werd gehouden. Uit de stukken die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift blijkt tot slot evenmin dat zij omwille van gezondheidsredenen niet zou kunnen overgedragen worden aan Spanje. De in het verzoekschrift aangevoerde kwetsbare psychologische toestand blijkt alleszins nergens uit. De verzoekende partij maakt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk, noch van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat zij vreest voor refoulement door Spanje naar Eritrea. Hierdoor zou haar leven en fysieke integriteit in het gedrang zijn. Het de Raad een raadsel waarom een dergelijk argument aanvoert, nu er op heden eerst en vooral sprake is van een overdracht naar Spanje en verzoekende partij bovendien naar eigen zeggen afkomstig is uit Mauritanië. Er is dan ook geen enkel element dat überhaupt zou kunnen doen vermoeden dat er ook maar enige link met Eritrea is.

De gemachtigde van destijds de staatssecretaris heeft bij de voorafgaande bijlage 26quater gesteld dat verzoekende partij na de overdracht een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen of de afloop van haar eerder ingediende verzoek om internationale bescherming kan afwachten. Spanje is daarbij partij bij het Verdrag van Genève en het EVRM zodat er kan worden van uitgegaan dat de Spaanse autoriteiten zich houden aan hun internationale verplichtingen, dat er geen elementen voorliggen waaruit

blijkt dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, en dat ook uit het gehanteerde AIDA-rapport blijkt dat de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming kan indienen en zij hierbij nieuwe elementen kan aanbrengen. Verzoekende partij toont niet aan dat deze beoordeling niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn of dat ten onrechte zou zijn besloten dat het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel niet is aangetoond. Ter terechtzitting merkt verzoekende partij met name op dat zij in het kader van de op heden voorliggende vordering uitgebreider inging op de rechtsbijstand bij een verzoek om internationale bescherming in Spanje en de bijstand door tolken aldaar. Het wordt daarmee niet aangetoond dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zullen respecteren en dat zij, na overdracht, geen gedegen en objectief onderzoek zullen voeren van de door verzoekende partij alsdan aangebrachte elementen.

Verzoekende partij bewijst inderdaad op geen enkele wijze haar beweringen door concrete en pertinente elementen. Zij geeft niet aan hoe de door haar aangevoerde rapporten en artikels die zij in haar verzoekschrift zeer algemeen aanvoert ook daadwerkelijk op haar van toepassing zijn. Verzoekende partij is er echter wel toe gehouden aan te tonen hoe de door haar aangevoerde algemene situatie vervat in dergelijke algemene gegevens op haarzelf persoonlijk van toepassing zou zijn wat zij op heden niet doet. Een schorsing of vernietiging dringt zich dan ook niet op.

Het formuleren van eigen aannames, hypothesen, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat al evenmin om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

Verzoekende partij voert op het eerste gezicht dan ook geen gegrond middel aan.

3. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.1. Verzoekende partij stelt dat de uitvoering van de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij wordt gerepatriëerd naar Spanje, waar zij het risico loopt om onmenselijke en vernederende behandelingen te zullen ondergaan. Dit zou dan in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU.

3.2. Op 9 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verwerende partij besluit daarmee dat niet België, maar Spanje de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Verzoekende partij dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in.

Op 23 april 2024 dient verzoekende partij een verzoekschrift in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 9 oktober 2024. De vordering tot het horen bevelen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te bevelen tegen deze beslissing werd bij arrest van 19 februari 2025 gekend onder het rolnummer 326 961 en arrestnummer 322 011 verworpen.

Uit dit arrest blijkt dat de middelen niet ernstig worden bevonden omdat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij overdracht naar Spanje zal worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de EU noch dat er structurele tekortkomingen zijn vastgesteld in de asielprocedure en opvang van Dublin-terugkeerders.

Verzoekende partij, wiens betoog over de mogelijke schending van de aangehaalde hogere rechtsnormen in het huidige verzoekschrift overeenstemt met het betoog ontwikkeld in het beroep tegen de bijlage 26quater zoals voormeld, maakt zodoende niet aannemelijk dat door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing er een schending van deze artikelen voorligt bij overdracht aan Spanje.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd niet aangetoond.

Nu niet voldaan is aan deze derde cumulatieve voorwaarde, kan de Raad niet overgaan tot schorsing van de bestreden beslissing tot tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERDOODT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERDOODT

A. DE WILDE